

Stilling paa Kontoret til deres eneste eller blot væsentligste Livsoppgave. Mange Gange bliver det private Erhverv for en fuldmægtig eller Kontorbetjent en større og vigtigere Betingelse for hans Livsophold end Kontorholdsvederlaget. — Der er et Punkt jeg særlig har taget Ordet for at berøre, nemlig Portoudgiften. Det er aldeles utvivlsomt, at Tjenesten paa de fleste offentlige Kontorer i de senere Aar har udviklet sig i en ganske overordentlig Grad, hvilket har medført ikke blot et i høi Grad forøget Arbeide for Kontorpersonalet, men ogsaa meget forøgede Portoudgifter. Hvis man gaar ud fra, at den vedkommende Embedsmands Udgifter til Kontorhold skulle erstattes, er det et billigt og retfærdigt Krav fra hans Side, at han ikke skal have Tab paa Portoen, og det er jo en ligefrem Følge af den tiltagende Udvidelse af Tjenesten paa Kontorerne, at Portoudgifterne ogsaa forøges. Naar der, som idag, er fremsat den Betragtning, at man ikke har nogen Garanti for, at der anvendes det til Porto, som der indgives Regning for, tror jeg, at det er begrundet i en fuldstændig urigtig Opfattelse af, hvorledes Portoregnskaberne afgives. Seg skal derfor tillade mig at give nogle Oplysninger derom. Hvad Præsterne Porto angaar, er det ganske vist Tilfældet, at nogle af Præsterne ikke ville have den Heilighed at føre nøiagtigt Regnskab for det Par Kroner, som Portoen i Reglen er for en almindelig Præst, der ikke har Forretninger som Provst, og de synes at opgive Noget paa Slump, sædvanlig 2 Kr., og disse Dagateller gjøres der i Reglen ikke store Ophævelser over. Men tager man de større Embedskontorer, er Sagen ofte en anden. De Portoregnskaber, jeg har haft Heilighed til at se, ere af den Bestaaffenhed, at det næsten er umuligt, at et Frimærke uretmæssigt kan overføres paa Statskassen. Der maa vedlægges Regnskabet Kvittering fra Postkontoret for de Tjenestefrimærker, der benyttes, og dernæst kunne i Henhold til Postloven Tjenestefrimærker ikke sættes paa Breve, der gaa mellem Embeds personer som f. Ex. fra Landet, men kun paa Breve, der gaa fra Autoritet til Autoritet. Som Amtsforvalter eller Amtmand kan jeg ikke skrive til en anden Amtmand eller Amtsforvalter personlig ved Tjenestefrimærke, men kun naar jeg stiler Brevet til Amtstuen eller Amtmanden. I modsat Tilfælde negter Postvæsenet at modtage Brev med Tjenestefrimærke, idet det kun modtager Breve med Tjenestefrimærke, som gaa fra Autoritet til Autoritet. Det vil altsaa ogsaa fra den Side ses, at det er ugjortligt at overføre uberettiget Porto

paa Statskassen. Men dertil kommer, at i de Portoregnskaber, jeg har set, og som indsendes til Finansministeriet, er der ikke alene bilagt Betrættelse fra Postkontoret for betalte Tjenestefrimærker, men i selve Regnskaberne opføres Anvendelsen af hvert enkelt Frimærke; der staar f. Ex.: til Finansministeriets 1ste eller 2det Departement eller til Generaldirektoratet o. s. v. indsendt de og de Breve, Saaledes er altsaa hvert enkelt Brev opført i Portoregnskabet. Det er mig derfor aldeles ubegribeligt, hvorledes man kan have Bekymring for, at Tjenestefrimærker skulle anvendes paa urette Maade. Personlig staar jeg udenfor denne Sag, da jeg hører til dem, de have Portogodtgjørelse i Kontorholdsvederlaget, men jeg kan ikke ffjønne Andet, end at det er ubilligt, at de Embedsmænd, der faae Portogodtgjørelse efter Regning, tvinges til at nøies med en Portogodtgjørelse, der ikke er Væderlag for, hvad de maa gjøre i Statsens Tjeneste, og under Forhold, hvor de fleste ville erkjende, at Embedstillingerne i Reglen ikke ere saa høit lønnede, at Embedsmændene kunne gjøre unødvendige Offre, er det en Selvfølge, at paa mange Steder knibe Kontorerne paa Anvendelse af Frimærker, hvorfor Tjenesten ikke altid gaar saa expedit, som den bør. Derfor tror jeg, at det er i Befolkningens Tarv overfor Stats tjenestens Udøvelse, at man ikke opretholder den efter min Mening smaalige Paaholdenhed med Hensyn til Postvæsenet.

Alberti: Da Spørgsmaalet om Portogodtgjørelse atter ligger for her i sin Almindelighed, vil jeg ikke undlade at fastholde min gamle Stilling overfor dette Spørgsmaal. Som Ordfører for Løven af 19de Februar 1861, da Retsbetjentenes faste Gagering blev grundlagt, har jeg allerede forfægtet Rigtigheden af det, som den høitærede Minister nu foreslaar i § 6, og dengang, da denne Sag var under almindelig Drøftelse i Udvalget og i Rigsdagen, var der ganske vist Ingen, som gjorde nogen Indsigelse imod, at Retsbetjentene fik deres Porto vederlagt efter Regning. Seg er aldeles overbevist om, at dette var den almindelige Opfattelse, og den daværende Justitsminister Casse var ogsaa fra Først af aldeles enig deri. Forandringen indtraadte først i 1870, og de Herrer, som dengang med mig vare Medlemmer af Postudvalget og navnlig den ærede Ordfører for dette Udvalg — jeg tror ganske vist, at det var det ærede Medlem for Weise Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) — ville maasse endnu kunne erindre, med hvilket Hastværk Postloven dengang